

του Μάνου Χωριανόπουλου

Οι δραματικές ώρες του Μητρόπουλου, οι στρατιές των ψηφοφόρων και η τιμωρία των ναζιστών, των γραφικών και των πάσης φύσεως ανίκανων, μέσω της εξασφάλισης μιας άνετης ζωής δια της ψήφου μας

Δυο παράλληλες ιστορίες, με παρόμοιο τέλος. Παρακολουθούσα το διπλό δράμα του Αλέξη Μητρόπουλου και του Παύλου Χαϊκάλη, οι οποίοι τελικά έμειναν εκτός ψηφοδελτίων και έψαχνα κάπου ανάμεσα στους οδυρμούς του πρώτου και στα μισόλογα του δεύτερου, τη χαμένη αξιοπρέπεια του βουλευτή, αλλά κυρίως του ψηφοφόρου.

Μακριά από μας η γενική απαξίωση. Γνωρίζουμε ποιοι τη διακινούν και ποιους βολεύει. Γνωρίζουμε ποιοι γιγαντώθηκαν μέσα από συνθήματα όπως "να καεί το μπου..... η βουλή" και ποιοι ύπουλα μιλάνε για 15-20 ανθρώπους "που θα κάνουν σωστά τη δουλειά". Από άλλες αφετηρίες, καταλήγουν στο ίδιο επικίνδυνο αποτέλεσμα.

Αλλά αφήνοντας τις γενικεύσεις στην άκρη, δεν μπορείς να μην παρατηρήσεις ότι μόνο αν τα κριτήρια επιλογής του ψηφοφόρου υποβαθμιστούν στη συναλλαγή, στον εύκολο εντυπωσιασμό ή απλώς στο να επιλέγεις όποιον είναι πιο κοντά στη βλακεία σου, μπορεί να εξηγηθεί το πώς κάποιοι έφτασαν να παίρνουν αποφάσεις ή να εμφανίζονται ως "άνθρωποι του λαού" και "απολύτως απαραίτητοι για να πάει μπροστά ο τόπος".

Ο Αλέξης Μητρόπουλος λοιπόν, θεωρούσε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να τον τιμήσει με το να του εξασφαλίσει ακόμα μια θητεία στο κοινοβούλιο. Περιέφερε το παρελθόν του στα κανάλια, χωρίς να καταλαβαίνει ότι οι διαρκείς αναφορές σε αυτό, το υποβάθμιζαν από μια ηρωική πράξη, σε μια λελογισμένη ενέργεια, που επρόκειτο να εξαργυρωθεί χρόνια μετά.

Μια μικρή παρένθεση εδώ. Θυμάμαι πόσο είχα εντυπωσιαστεί πριν χρόνια, όταν είχα

γνωρίσει ένα πρόσωπο και λίγο καιρό μετά, τυχαία, έμαθα ότι συμμετείχε στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και είχε μάλιστα τραυματιστεί σοβαρά. Μου είχε φανεί σπουδαίο, το ότι δεν το διαφήμιζε. Δεν είχα αυτή την τύχη ξανά. Κλείνει η παρένθεση.

Ο κ. Μητρόπουλος λοιπόν, με τις χιλιάδες ψήφους που τον ακολουθούσαν, σε μια έκρηξη οργής (**για τη γνωστή υπόθεσή του**), απείλησε να αυτοκτονήσει το επόμενο πρωί και έμπλεος οργής εξέφρασε το παράπονό του στο "Μεγάλο κανάλι, που με στήριξε και το στήριξα". Αυτά ήταν τα λόγια και μπράβο του. Αν δεν στηρίζεις και δεν στηρίζεσαι σε κανάλια, ποιον θα στηρίζεις και πού θα στηρίζεσαι; Στο λαό; Στις αρχές σου;

Ο Παύλος Χαϊκάλης από την άλλη, συμμετέχοντας σε ένα κόμμα κάθαρσης, εξυγίανσης και σκισίματος μνημονίων, δεν έδωσε εγκαίρως εξηγήσεις για την εταιρεία στην Κύπρο. Μπορεί να μην υπάρχει κάτι μεμπτό, άλλα όταν έχεις στο καθημερινό σου λεξιλόγιο τις λέξεις "προδότης" και "πουλημένος", πρέπει και εσύ να είσαι λίγο προσεκτικός. Το ενδιαφέρον εδώ είναι βέβαια η δέσμευση Καμμένου, ότι σε περίπτωση που αποκατασταθεί το όνομά του, θα τον περιμένει μια θέση στην κυβέρνηση (αν οι ΑΝΕΛ είναι στην κυβέρνηση), διότι προφανώς η Ελλάδα δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς τον Χαϊκάλη στην κυβέρνηση.

Και στα δύο παραπάνω παραδείγματα, ένας φταίει. Ο ψηφοφόρος. Ο Μητρόπουλος, μιλούσε για τις στρατιές των ψηφοφόρων του και ο Χαϊκάλης έγινε ξαφνικά από "Μιμάκος", βουλευτής και στη συνέχεια υπουργός. Δεν έγινε μόνος του όμως. Εμείς τον κάναμε.

Και η λογική αυτής της ψήφου, της ψήφου του "ωχαδερφέ" μου, ενισχύεται διαρκώς από το 2010 και μετά. Στην εποχή των μνημονίων, αντί ο λαός να ψηφίζει πιο σοφά, στράφηκε στο σκοτάδι και στη γελοιότητα.

Έβαλε στη βουλή, δίνοντάς τους μισθάρα, προνόμια και αυτοκίνητο, από τους οπαδούς αυτών που δολοφονούσαν τους προγόνους μας, μέχρι κάθε αγράμματο νούμερο και από ψωνισμένες αυτοκράτειρες, μέχρι εκπροσώπους συμφερόντων, των οποίων το "ναι σε όλα" προστάτευε και τον εντολέα τους, αλλά και το status quo τους, που εκπορεύεται από τα παραπάνω προνόμια.

Τώρα, σε μια κρίσιμη αναμέτρηση, που και πάλι παρουσιάζεται ως βαρετή ή απαξιωμένη, ετοιμαζόμαστε ξανά να ψηφίσουμε με τον ίδιο τρόπο. Γι' αυτό έχει φουντώσει η κουβέντα για τον Λεβέντη, που όσο και αν είναι συμπαθής ως τηλεοπτική περσόνα και όσο και αν η δικαίωσή του μετά από 25 χρόνια, μοιάζει ωραία ιστορία, δεν κατανοώ βάσει ποιου προγράμματος και ποιου έργου πρέπει να μπει στη Βουλή και μαζί του να μπουν και καμιά δεκαριά άγνωστοι τύποι, που πιθανότατα θα αποτελέσουν συμπλήρωμα σε μια κυβέρνηση συνεργασίας.

Σε δύσκολους καιρούς, μπορείς να πάρεις δύσκολες αποφάσεις και να αναγκάσεις με αγώνες αυτούς που σε εκπροσωπούν να αλλάξουν τα πράγματα. Ή μπορείς, να απαξιώνεις από τον καναπέ, να βρίζεις και να βάζεις στη βουλή νούμερα, ναζιστές και ψώνια, μετατρέποντας το κοινοβούλιο σε καλοπληρωμένο Παρατράγουδο. Δυστυχώς, είναι προφανές ότι προς το παρόν επιλέγουμε σταθερά το δεύτερο. Η κρίση άλλωστε μας έχει δώσει το τέλειο άλλοθι για να είμαστε άθλιοι χωρίς τύψεις στα πάντα. Από την καθημερινότητά μας, μέχρι την ψήφο μας.

***Ο Μάνος Χωριανόπουλος, είναι Διευθυντής Σύνταξης του NEWS 247**